

Psychologička sestra Miriam: Ľudská duša je pre mňa svätou zemou,
pred ktorou si zobúvam sandále

Ďakujeme redakcii Slovo+ za možnosť publikovať prvú polovicu tohto príspevku.
Celý rozhovor so sestrou Miriam môžete [dočítať na stránke Slovo+](#).

Aké boli najvtipnejšie reakcie na jej rozhodnutie zasvätiť sa Bohu? Čo zaberá, keď je niekto v rozpakoch z jej reholného habitu? Prečo trávi mladá reholníčka veľa času četovaním na internete? A neotriasa kontakt s ľudskými krížmi a tragédiami jej vierou v dobrého Boha? O ceste jej zasvätenia, o hrozbách pre rodiny a mladých, ale aj o tom, ako zvládať súčasnú pandémiu sme sa rozprávali s psychologičkou a reholnou sestrou Miriam Badárovou (29).

Miriam, ako si spomínaš na začiatok svojej cesty duchovného povolania ? Kedy, ako a prostredníctvom koho bolo do tvojho srdca zasiate zrnko duchovného povolania?

Celý svoj život vnímam blízkosť Panny Márie a myslím, že ani čo sa týka povolania tomu nie je inak. Prvé Božie dotyky sa mi úzko spájajú s Lurdami a následne Parížom – kde to všetko začalo, keď som tam bola ako dobrovoľníčka po strednej škole. Bola to však dlhšia cesta hľadania a rozpoznavania. Pán ku mne hovoril cez zasvätených, cez rôzne situácie a udalosti v mojom živote.

NAJVŤIPNEJŠIE REAKCIE NA DUCHOVNÉ POVOLANIE BOLI TIE MOJE VLASTNÉ

S akými reakciami na tvoje rozhodnutie si sa stretla vo svojom okolí? Spomenieš si na najkrajšiu reakciu, najzvláštnejšiu reakciu a tiež na nejakú zábavnú, veselú?

No, keď tak nad tým uvažujem, asi najvtipnejšie mi prídu tie moje vlastné (úsmev). Dlho som sa uistovala, respektíve som spochybňovala túto cestu. Keďže som povolanie začala vnímať vo svojich 19. rokoch, no čakalo ma ešte celé vysokoškolské štúdium, mala som naozaj veľa času hľadať medzi touto túžbou a túžbami po rodine. Boli chvíle, kedy sa mi zdalo rozlišovanie ťažké a s Pánom som „vyjednávala“ (úsmev)... keď sa na to spätne pozerám, vidím, že Pán je ozaj trpezlivý.

Jedna z najmilších reakcií prišla v čase, keď som prežívala také obdobie radosti z túžby zasvätiť sa, o čom však okolie ešte nevedelo. Jeden kamarát si ma odchytil a pýtal sa ma, s kým chodím – vraj je na mne veľmi vidno, že som zalúbená a snažil sa zistiť KTO TO JE. Dlho som si to nechávala ako tajomstvo a vedelo o tom málo ľudí. Veľmi ma oslovila reakcia mojich rodičov, pre ktorých to síce nebolo úplne jednoduché, no povedali mi, že nech sa v živote rozhodnem akokoľvek, budú stáť pri mne a podporovať ma. A to si veľmi vážim.

Spomínaš si na to, kedy si definitívne slúbila Bohu svoje nerozdelené srdce?

Keďže som ešte sestra vo formácii, na skladanie sľubov sa ešte len pripravujem. No samozrejme, celý život je o dennom odovzdávaní sa do rúk Pána.

Psychologička sestra Miriam: Ludská duša je pre mňa svätou zemou,
pred ktorou si zobúvam sandále

**Zrejme však nastal nejaký zlomový bod v tvojom vnútri, posledná kvapka
k rozhodnutiu vstúpiť do rehole.**

Ako som vyššie spomínala, dlho som tejto ceste nevedela uveriť, spochybňovala som ju. Na jednom podujatí som sa dostala k úryvku Sv. písma (Lk 5, 1 - 6). Veľmi ma oslovila osoba sv. Petra - keď ho Pán požiadal, aby opäť spustil siete, Peter sa hájil, že celú noc nič nechytili a on je predsa skúsený rybár, vie ako sa to robí. Aj mne sa zdalo, že som odborníkom na svoj život a viem, čo robím a čo chcem. Veľmi sa ma dotkli Petrove slová: „*Pane, ale na Tvoje slovo spustím siete*“. Teda, idem do toho, čo sa mi zdá ľudsky nepochopiteľné, že by mohlo fungovať... Ďalšiu vetu „*chytili také množstvo rýb, až sa im siete trhali*“ som už dočítala so slzami v očiach... Tento kratučký úryvok ma priviedol k dlhej osobnej modlitbe a ku kroku dôvery, že Boh ma vedie svojou cestou a chce odo mňa dovolenie nechať sa viesť.

**Takýto krok však so sebou nesie veľké zmeny. Je možné, aby mladý človek dokázal
opustiť pekné a dobré svetské veci bez toho, aby prežíval smútok?**

Myslím, že ide o to, ako sa na to pozeráš. Môžeš sa pozrieť na to, čo „strácaš“ alebo na to, čo „získavaš“. Ak v srdci ostáva prázdnota z toho, že niečo zanecháš, tak to naozaj bolí, ale ak tá prázdnota je naplnená, potom je to oveľa jednoduchšie. Myslím, že aj keď sa dievča vydáva, neplače za tým, že stráca slobodu, ale naopak, teší sa na spoločný život so svojim milovaným.

Psychologička sestra Miriam: Ľudská duša je pre mňa svätou zemou,
pred ktorou si zobúvam sandále

ŽIŤ POVOLANIE NEZNAMENÁ LEN PRACOVAŤ PRE BOHA KÝM VLÁDZEM, ALE PREDOVŠETKÝM MU PATRIŤ

Do formácie u sestier si vstúpila ešte počas svojho vysokoškolského štúdia. Ako to fungovalo? Reálne si „pendlovala“ medzi internátom a klauzúrou?

No, pendlovala som medzi internátom, domovom a kláštorom. Chodila som do nášho provinciálneho domu na také formačné víkendové stretnutia, počas prázdnin na pár dní. Komunitný život som však ochutnala až keď som skončila školu.

Odvtedy už plynie štvrtý rok. Okrem úzkej komunity v Leviciach patriš do veľkého

Psychologička sestra Miriam: Ludská duša je pre mňa svätou zemou,
pred ktorou si zobúvam sandále

spoločenstva slovenských Dcér kresťanskej lásky sv. Vincenta de Paul. Vekový priemer iste ťaháš výrazne nadol. Ako zvládaš vzťahy naprieč generáciami?

Učí ma to vnímať ich pohľad na život, na vieru. Môžem sa učiť aj z ich skúseností – s čím ako mladé sestry zápasili a ako to zvládali. A naozaj niekedy žasnem nad tým všetkým, čo prežili, a napriek tomu majú stále pozitívny pohľad na svet, vedia sa zasmiať, tešiť sa. Aj vo svojich okolnostiach žijú svoje povolanie. Učí ma to, že povolanie neznamena len pracovať pre Boha kým vládzem, ale predovšetkým vždy BYŤ JEHO – s vekom, schopnosťami aj obmedzeniami, ktoré mám. Žiť povolanie neznamena len robiť niečo pre Boha a blížnych, ale predovšetkým mu patriť. Je úžasné, ako sa aj ležiace sestry pýtajú, ako sa máme, čo v službe prežívame – chcú mať účasť na živote chudobných a tak nás všetkých vkladajú do modlitieb.

Čím sa ty osobne, ako jedna z najmladších členiek, snažíš byť prínosom, darom, obohatením pre vašu spoločnosť a tvoju komunitu?

Hľadám a rozpoznávam svoje dary od Pána, ktoré sa snažím využívať v prospech komunity, aj tých, ku ktorým ako sestra prichádzam.

A konkrétne?

Myslím si, že viem celkom jednoducho nadviazať kontakt s ľuďmi, mám rada, keď sa spolu so sestrami môžeme zasmiať, odľahčiť náročnejšie dni, vymyslieť niečo, čím môžem obohatiť alebo spríjemniť chvíle ľuďom, ktorých stretávam v tom, čo práve prežívajú.

Čo, naopak, ty ťažíš zo spolunažívania s ostatnými spolusestrami?

Najmä možnosť zdieľať sa – v spoločnej modlitbe, službe. Tým, že každá sestra má iné dary, vieme spolu vytvárať mozaiku, ktorú by som sama nevytvorila. Učí ma to tešiť sa z darov iných sestier, prinášajú svoj pohľad, ktorý ma vie neraz obohatiť, povzbudiť. Tiež mi dobre padne, keď v nejakom spoločnom diele „rozložíme sily“ a zároveň keď viem, že sa môžem oprieť o ich modlitby.

NEJDE O TO STAŤ SA INÝM ČLOVEKOM, ALE OBJAVIŤ TO A STAŤ SA TÝM, KÝM SME V BOŽÍCH OČIACH

V čom ti komunitný štýl života reholnej sestry vyhovuje viac ako dovtedajší štýl života a na čo, naopak, bolo ťažké si zvyknúť?

Ja často robím veci na poslednú chvíľu, kopí sa mi to a potom nestíham (úsmev). Keďže komunitný život má svoj režim a pravidlá, viem, že ak nechcem zbytočne strácať čas a niečo zanedbať, potrebujem si vytvárať systém. Učí ma to teda prioritám, správne rozdeľovaniu času medzi modlitbu – či už osobnú alebo komunitnú, prácu, službu a tiež odpočinok. Občas

Psychologička sestra Miriam: Ľudská duša je pre mňa svätou zemou,
pred ktorou si zobúvam sandále

mi chýba, že si nie vždy môžem zariadiť veci podľa seba, ale myslím, že je to prirodzené aj v rodinách. Tiež sa treba učiť ustupovať, brať ohľad na iných, zriekať sa...

V čom si dnes iným človekom v porovnaní s obdobím pred vstupom do formácie u sestier vincentiek?

Nemyslím si, že som teraz iným človekom. Keď sa však spätne pozriem, vidím, že v niektorých oblastiach života som podrástla, z čoho sa teším, v iných stále rast potrebujem - a z toho sa teším tiež. Celý život sa však meníme, rastieme, dozrievame... Výsledkom však asi nemá byť, že sa máme stať iným človekom, ale objaviť to, kým v skutočnosti sme v Božích očiach - stať sa teda skutočne sebou samým.

Jana Kasajová / slovoplus.sk

The post [Psychologička sestra Miriam: Ľudská duša je pre mňa svätou zemou, pred ktorou si zobúvam sandále](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky [zasvatenyzivot.sk](#).)